

העולם הזה

חוב גליקסון 8, תל-אביב, סלפון 26785, ת.ד. 136. טלגרף: "עולמפרט", "עולמפרט".
מוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
דפוס טשח סחם בע"מ, ת"א, טל. 31139.
התפצה: דוד סופל ובניו, תל-אביב.
הערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

העורך הראשי:
צורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורך משנה:
רוכ איתן

עורך כיתוב:
סילבי טשח

כתב בכיר:
אלי תבור

עורך תבנית:
זקי

צלם המערכת:
אריה סרו

חברי המערכת:
מנשה ברדיין, שייש גלור, ליני גליני, רוני חורוביץ, רותי ורד, אברהם חרטון, יוסף אברהמי, אביה סגל, עמוס קינו, שלמה סרו.

הערכת הנקרא ביותר במדינה

הממלכתית של ישראל היא עבירה פוליטית לפי חוק העבירות נגד המדינה, אולם ננקטו אמצעים משפטיים נגד אבנרי, מחשש פן יהפוך אותו הבר לקדוש.

בצפתית אורמים: "הסגנון הוא האדם". אפשר גם לומר: "הסגנון הוא המשטר". כך אין מדברים הדוברים של מדינה ריבונית על אחד מאזותיה. כך מדברים ראשי-כנופיה על יריבים, המאיימים על פעולת הסחיסה שלהם.

כל זה לא איכפת לי. מה שאיכפת לי הוא שאותם הפקידים מתקיימים ועושים חיים על חשבון מטה-הכנסה שלך ושלי.

עונאי צרפתי, שביקר אותי לא מכבר, סיפר לי איך מתנהלת העתונות המצרית. אלוף-משנה מסויים יושב בערב ליד הטלפון ומצלצל לעורכי ליד העתונים. הוא אומר לכל אחד מהם בנפרד מה עליו לכתוב בגילון הבוקר הבא.

בישראל אין רודנות, ולכן אין אלוף-משנה מצלצל לעורכים. תחת זאת קורא ראש-הממשלה לעורכים הנכבדים, ואומר להם מה לכתוב ומה לא לכתוב. כל העורכים יושב ראל, ללא יוצא מן הכלל, ממלאים הוראות אלה. וכאשר ראש-הממשלה משבח אותם פומבית בכנסת, על שמעלו בתפקידם והע לימו מעיני הציבור ידיעות חשובות, מת מלאים עורכים אלה גאוה עמוקה.

במשך כמה ימים הצליח ראש-הממשלה בצורה זו להעלים מאזרחי ישראל את ה- עובדה המדינית המכרעת: שהעליה הופ סקה. אורגן קשר-השקפה, אשר כל העתונות היומית היתה שותפה לו. העורכים התכנסו בשיבת-עורכים סודית, בהשתתפות נציג ראש-הממשלה, והבטיחו להסתיר את הדבר במאורגן מעיני קוראיהם.

היה זה קשר נגד הציבור, קשר נגד סדרי החברה הדמוקרטית, קשר נגד המדינה. בחסות קשר זה, המשיכה הממשלה להסיל מסים למען עליה שאינה קיימת, והשתדלה להיחלץ מן האחריות למעשיה.

בשבע שבועות הפגנו את קשר-ההשקפה הזה וגלינו לעיני כל כי העליה הופסקה. כל עוד קיים העונש הזה, לא יקום ולא יהיה בארץ האת קשר מחפיר כזה.

אנו מאמינים כי האזרת חייב לדעת. אנו מאמינים כי האזרת חייב לדעת. וכל עוד אנתנו קיימים, האזרה יוע.

הם יורדים!
כתבת השבוע, הם יורדים (העולם הזה 1119) בוראי זיעועה רבים בישראל. אך אנוכי לא הופתעתי למרא האינופומציה הכלולה בה, הערובה אמנם בטוב טעם ובי שום שכל ורעה, אך אינה אלא כטיפה בים מכל המתרחש כענין זה במציאות. יכולים הנכם לרשום גם אותי כמועמד לירידה, כרני שות מעורבים, בעצמ רב על היותי נאלץ לני דוד מסולדת, אך בשאט נפש וברקיעה כל מי אלו שעצבו צורת חיים סדומית במדי נתנו.

הסיבות? ובכן, יהודי אדם, שנולד בארץ עזרובים לידי-הארץ, בעל השכלה מדינית ואוניברסיטאית, שולש בחמש שפות, ויודע עוד שבע במירה נאותה, היה בהינה במאור רעות 1936-37 ושפר רמו על משפתו; שר חמש שנים בצנא הכרטיס במלחמת העולם השנייה, במקרת המסורת הלאומיים; העלה יהודים ארצה וסדרם ביומנה ועל השבוע; השתתף במלחמת הקוממויות ובכבצע כיני

לצורה ותלמרו עליה זכות אינני יודע מי צורה בויכות על הדין. אולם דומני שהר שימה על יעל דיין בעתונות מבניירה את כוחם כעתון אוביקטיבי והסר דעות כרוי מיה.

הייתי מצייע ליעל דיין שאת כפרה הבא תכתוב בשפה הסיוית. כפי שמעידים טומי חים, זו שפה הרבה יותר נוחה להכתבות מאשר האנגלית אפילו. תוך מזה, האם השבה פעם כמה יותר הרבה מיליונים על קוראי סיוית קיימים בעולם מאשר קוראי אנגלית? צבי אשל, תל-אביב

הכתבה שלכם על יעל דיין בגליון האחרון, היתה רונמא לפרוטויה עתונאית מעולה, מלבד התוכן המעניין. מי כתב אותה? עמוס בן-זרד, ירושלים

לכתב הארץ בירושלים — תודה בעד המח- מאה. את הכתבה כתבה מערכת העולם הזה.

רבותי, אינני מבינה מה קרה לחוש היי- פום שלכם. אני יכולה לסלוח ליעל דיין: הכל — שכתבה את ספרה בכפר-דיינים צרפתי, באנגלית ולבר. לא היה משנה לי כלל לו כתבה זאת על קרה-משנה, במורטו- גיות ועם שותף. יכולתי לסלוח לכל, מלבד העובדה שהספר הוא במחילה, מחורבן. הוא כל כך ילדותי, שחתי, חסר רגישות, עד שלא צריך להיות ספק ספרותי או לקרוא אותו על הד סהוף כדי לחוש בכך. מאוד יתכן שנים הערונם המצועע והמפגועי יתר על המידה עשה כאן את שלו, אך אוי הוא הדי בר הנרוע ביותר בספר. ותכן שהספר הוא אמיתי ונכנה, אך אמט עדיין אכנה ספרות. יעל גלבוע, תל-אביב

בעיון רב קראתי את המאמר אודות יעל דיין ורואה אני את עצמי חייב לומר שאני

המצאה צורך נגיחה
בתור קורא ותק של עתונכם אני מוכרח לכשם את סליחתכם. לא הייתי עושה זאת לולא חשתי שתקופה מסוימת, בשבוע זה, הייתי בלתי הוגן כלפיכם, בתור קורא ואמן. האמת היא, שכאשר ראיתי לראשונה את ידיעתכם הסנסציונית על הפסקת העליה מ- רומניה, לא האמנתי לה, אולי משום שלא רציתי להאמין. נתפתיתי על ידי ידידי לחשוב שזאת פתח המצאה שלכם, לצורך ניגוח המשטר ולצורך המערכה נגד מלווה העליה של מפא"י. מה עוד, שבשאר העתו- נים לא מצאתי ולו ברטו קל שום סימן להפסקה מעין זו, עד אשר התפרסם הרבר בעתונכם. אני סבור שעשייתם מעשה נועז בהוציאתם לאור את האמת שהמשטר רצה להסתירה מעיני הצבור. יישר כוחכם. נמרוד קנטור, תל-אביב

... מחירי לחשוב עד היכן מגיעה השפעה- תו של שלטון ביני, עד שהוא מסוגל לסנוע גם מעתוני האופוזיציה פרסומים שאינם נר- חים ל.

בדק הנגב!

בבארני החמישי לחודש זה, בשעה שבע וחצי יצאתי בדרכי לעבודה ועברתי ליד ה- מועצה ברמת-השרון. לפתע נגבר הלשו במחזה מחריד. נהג אשר, שכתב על גבר הלשו והכה בו מכות רצח עד שהנבר זב דם רב. לתימ הוגי הרב עפרו כל נוסעי האוטובוס נדהמים ולא היה ביניהם אדם שיהוש לעזרה, כי כולם פחדו מהנהג שהשתולל והרביץ. רק כשהנהג נזכר כי החוק אוסר על נהג צבורי להתקיף אורח, הוא הפסיק להכות וביקש מאחר הנוסעים להמשיך להרביץ לאותו איש. העניו נמשך כחצי שעה, ועד שהגיעה המשי- טרה ועצרה את כולם איבד המוכה את הכרתו. האנשים מסרו כי האדם הוא נגב ולכן הכו אותו. עד כמה שידוע לי במושבה הוא נחשב כאדם ישר שקט נוח. ונחזי שהוא נגב, האם זו הדרך הנכונה? לא האפנתי כי מתי זה כזה עלול להתרחש במו- שבתנו. ועצתי להברי אשר למצוא ררד אחרת להתנגדות במקרים דומים.

שרה צמח, רמת-השרון

ביבד-אפיר
כצופה בהתחרות המשעשע- עת בין שני עתוני הערב (העולם הזה 1110) הרניני לציני: תפוצתו של ידיעות אחרונות ולתה בזמן האחד רון לא בגלל המפה, כי אם בגלל החידון התנ"כי שהו- פיע זמן רב קודם. עובדה זו מעניינת במיוחד, כיון ש- איש לא שם עדיין לב שום התנ"ך יכול להיות נדרם משיד לתפוצתו של עתון, ו- לא רק בחורות חיות ומתות. ב. קליינברג, תל-אביב

אין אישור
כבי השופט שלמה לובי- ברנ הורה אותי לכתוב אל-י- כם כדלקמן: בשבועותכם (ה- עולם הזה 1110) מפיעה הכבה לפיה אישר כבוד ה- יפוט, בבירור בקשה שהוגי- שה נגד שבועון אחד, נכרי נות של סיפור שפורסם בו- מנו באותו שבועון, על כך ש- שירה-הינדו פיסר את נהגו- מחמת עיני הקשור בנהיגה; והסיפור הוכחש לאחר מכן באותו שבועון.

כבי השופט לא אישר ולא היה ביכולתו לאשר את נכר- נות הסיפור. נדע לו על הפרסום האמור סכתי העונות, שהגיעו א- המועצה הלאומית למניעת תאונות ושבה הוא כיהן כיושב-ראש ההנהלה.

א. מטלון, מזכיר ראשי, בית המשפט המחוזי, תל-אביב

* מציגה שמלת נשואין תימנית, בין שח דוגמניות עופותיות המדיניות שמלות צר- פתות שמלות מארגי משתי. משמאל שמלת "מלכת שבא" של לאבין-קסטילו

דוגמניות יעל דיין במארים*

מוזעזע עד עמקי נפשי. יעל דיין, בת למש- פחת הקלאים ותוקה, בת נחלל — כל אותו הילות הוזהר שנשפרו לראשה אינן מניעות לה. יעל דיין לא יצאה ליישב את נחל- עו, ולא יצאה להפריח את ישמיות ארצנו, היא מלאה את משימתה החלוצית במסיעות לחיו-לארץ. תמונות הפירסום שלה אינן מר- אות אותה צוערת מאחורי המפרשה או ה- הלם הפתוח, אלא כדוגמנית בצננות-אופנה. בימים טרופים אלה, שככל הפנהגים הציו- ניים רוממות החלוציות בברונז, רואים אנו את פרי התיגור שהם נותנים לבניהם הם. קורא, עפולה

לפני חודש נירדנו שלוש צעירות ישראליות בעזה לחמש שנות מאסר על הסתננות לשטח המצרי. אחת מהן היתה אהובה רגנית, שעתונאי מצריים כינוה בתואר "המרגלת הימפיה". בשנים האחרונות לפני שהסתבכה בהרפתקה זו, כתבה אהובה יומן אישי על קורותיה ולבטיה, העומד להתפרסם, העולם הזה.

יומנה של אהובה

הוא מוסמך אנישי המעורר למחשבה — וידויה של צעירה, בת משפחה ירושלמית מכובדת, מועמדת לקצונה בצה"ל, אשתו של קצין שהתגרש ממנה, צבכית המעורה בארץ שהתדרדרה בהדרגה מחיים מסודרים לחברה מפוקפקת — עד שהגיעה להר- פתקה שיצרה תקרית בינלאומית.

בפרסמו יומן זה, מקווה, העולם הזה" להפנות את תשומת-הלב הציבורית ללבטי חלק מסויים של הדור הצעיר, שהתדרדרותו מסכנת את עצמו ואת המדינה.